

Lördag den 15 juni 2013

Krönika nr 2

Under de gångna två veckorna har jag gjort erfarenheter som inte bara är svenska utan europeiska. En i hög grad svensk erfarenhet är deltagandet i nationaldagsfirandet den 6 juni. Då marscherade jag tillsammans med många andra genom Luleå, anförda av en liten grupp ur den svenska armén. I Stadsparken var jag sedan bl a med om att uppleva en ceremoni då små gåvor överlämnades till ett antal personer som under det gångna året erhållit svenskt medborgarskap (en för mig överraskande ceremoni). Jag har också lyssnat bl a i Gammelstad till folkmusik från Sverige men även från andra länder.

Här har jag sällskap av åtta ryskor som Elisabet, Sven (Persson) och jag även dansade med.

Jag har också varit med om en helt europeisk erfarenhet då jag lämnade Luleå för att delta i ett seminarium på Kärsögården, strax utanför Stockholm (verkligen en härlig stad som jag verkligen vill besöka på nytt). Här hade samlats andra volontärer som på samma sätt som jag f n vistas i Sverige. Vi var 15 till antalet från nio länder i Europa. På en kursgård nära Mälaren har vi varit tillsammans några givande dagar. Tågresan från Luleå till Stockholm tog 14 timmar (utan att få en blund i ögonen för min del) men resan var ändå mödan värd. Bland ofta förekommande diskussionsämnen om vårt värdland, kan jag nämna maten (potatis och fläskkött ofta förekommande), det stränga regelverket kring försäljning och konsumtion av alkohol, de långa svenska orden (vi fogar ju samman flera ord till ett ord: morgonkaffe, trädgårdsmästare) och svårigheten att klara av det rätta uttalet, en del ofta återkommande uttryck vid samtal, den utomordentliga betydelsen av fenomenet ”fika” (det är ett inslag som det är omöjligt att missa i Sverige), svenskarnas punktlighet (exakt på minuten), vår positiva förvåning avseende vädret och den negativa förvåningen som denna värme leder till: myggorna som i detta land är mer robusta och har utvecklat en avancerad attackmetod samtidigt som de ger prov på sin goda smak. De gillar franskt blod!

Ju mer jag iakttar svenskarna, desto större blir min lust att lära mig språket. Genom att förstå språket får man tillgång till både sättet att tänka och sättet att leva. Ett exempel: som jag skrev i min första krönika lever svenskarna i nuet. Detta bekräftas i språket.

Tex använder man gärna presensformen fastän man talar om något som ska hända i framtiden. ”Vi ses” säger man sällan i Sverige (i stället hej då!) medan vi i Frankrike i det sammanhanget använder en futurumform. Tack vare kunskaper i svenska kan man också förstå att ”frukost” här i Sverige är betydligt mer omfattande än vårt franska ”petit déjeuner”. Och om jag tänker på ord som ofta används i svenskan (jaha, ja precis, absolut, var så god*), skulle jag vilja påstå att det svenska tänkandet är mycket positivt.

Mickaël Dangin

* I Frankrike används inte frasen ”s’il vous plaît” = var så god. Belgarna däremot använder den ordvändningen.